

Nora Roberts

Voor eens en altijd

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De schemering viel, dat vreemde, bijna mystieke niemandsland tussen dag en nacht, wanneer licht en donker volmaakt in balans zijn. Nog even, en het zachte blauw zou worden verdreven door de vurige kleuren van de zons-
ondergang. De schaduwen werden langer, de vogels zwegen.

Kasey stond bij de treden die naar de voordeur van huize Taylor leidden. Ze keek omhoog langs de enorme witte zuilen en de oude gevel van roze baksteen met de reusachtige ramen van spiegelglas. De villa telde drie verdiepingen. Hier en daar scheen licht door de gesloten gordijnen. Het huis was een toonbeeld van rijkdom en voornaamheid. De rijkdom van oud geld en de voornaamheid die daarmee gepaard ging.

Intimiderend, dacht ze terwijl ze de treden beklom. Maar stijlvol, en in het milde schemerlicht bood het huis een serene aanblik.

Toen ze de grote koperen klopper krachtig op de zware eikenhouten deur liet neerdalen, dreunde een diep galmen door het schemerdonker. Glimlachend draaide Kasey zich om en keek hoe het kleurenspeel van de ondergaande

zon geleidelijk aan bezit nam van de hemel terwijl de dag het onderspit moest delven voor de nacht. Achter haar ging de deur open. Ze keerde zich weer om en stond oog in oog met een kleine, zwarte vrouw in een zwart uniform met een wit schort.

Net als in de film. Ze glimlachte opnieuw. Misschien werd het toch nog een avontuur.

‘Hallo.’

‘Goedenavond, *ma’am.*’ Het dienstmeisje groette haar beleefd, maar bleef als een paleiswacht midden in de deuropening staan.

‘Goedenavond,’ zei Kasey geamuseerd. ‘Meneer Taylor verwacht me.’

‘Juffrouw Wyatt?’ Het dienstmeisje nam haar weifelend op en leek niet van plan haar binnen te laten. ‘Meneer Taylor verwacht u pas morgen.’

‘Dat klopt. Maar ik ben er nu al.’ Nog altijd glimlachend liep ze langs het dienstmeisje heen naar binnen, de grote hal in. ‘Misschien kunt u dat tegen hem zeggen.’ Ze keek omhoog naar een kroonluchter van drie lagen kristallen druppels die een waterval van licht over het tapijt uitstortte.

Met een wantrouwende blik sloot het dienstmeisje de deur. ‘Wacht u hier maar even.’ Ze

wees naar een stoel in Lodewijk xvi-stijl. ‘Dan zal ik meneer Taylor laten weten dat u er bent.’

‘Dank u wel,’ zei Kasey verstrooid, want haar aandacht was getrokken door een zelfportret van Rembrandt.

Van de Rembrandt liep ze naar het volgende schilderij, een Renoir. *Het lijkt wel een museum.* Ze maakte de ronde door de hal, van het ene doek naar het andere. Dit soort schilderijen hoorde openbaar bezit te zijn, vond ze, zodat iedereen ze kon zien. *Zouden hier echt mensen wonen?* Ze streek met een vinger over een zware, vergulde lijst.

Toen ze stemmen hoorde, ging ze instinctief op het geluid af.

‘Ze is een autoriteit op het gebied van de indiaanse cultuur, Jordan. Haar laatste essay is buitengewoon goed ontvangen. En ook al is ze pas vijftientig, ze geldt als een fenomeen in de antropologische wereld.’

‘Daar ben ik me van bewust, Harry. Anders was ik niet op je suggestie ingegaan om haar als expert in te schakelen voor het boek waar ik aan werk.’ Jordan Taylor liet zijn martinicocktail rondwervelen in zijn glas en nam peinzend een slok. De smaak was perfect, droog met slechts een zweem van vermout. ‘Ik ben erg benieuwd

of we het met elkaar kunnen vinden. De samenwerking gaat zeker een paar maanden duren. Maar om je de waarheid te zeggen vind ik ongetrouwde carrièrevrouwen meestal behoorlijk intimiderend. Niet wat je noemt mijn favoriete gezelschap.'

'Je zoekt ook geen gezelschap.' De man die als 'Harry' was aangesproken, viste de olijf uit zijn glas. 'Je zoekt een expert op het gebied van de indiaanse cultuur. En die krijg je.' Hij stopte de olijf in zijn mond. 'Gezelschap zou je maar afleiden en van je werk houden.'

Jordan Taylor zette zijn glas neer en trok een lelijk gezicht. Hij was rusteloos zonder te weten waarom. 'Nou, ik denk niet dat die jufvrouw Wyatt van jou me van mijn werk zal houden.' Hij stak zijn handen in zijn broekzakken en keek zijn vriend aan, die de laatste slok van zijn cocktail achteroversloeg. 'Ik weet nu al hoe ze eruitziet: hoekig gezicht, strak naar achteren gekamd saai bruin haar, een enorme bril met dikke glazen en een grote neus. Ze draagt degelijke mantelpakken waarin ze eruitziet als een aangeklede strijkplank, en orthopedische schoenen, maat tweeënveertig.'

'Maat achtendertig.'

Beide mannen keerden zich abrupt en ver-

bijsterd naar de deur.

‘Dag, meneer Taylor.’ Kasey liep met uitgestoken hand naar Jordan toe. ‘En dan moet u dr. Rhodes zijn. Wat leuk om u te ontmoeten, na al onze brieven van de afgelopen weken.’

‘Ik eh...’ Harry fronste zijn zware wenkbrauwen.

‘Ik ben Kathleen Wyatt.’ Ze schonk hem een oogverblindende glimlach, toen wendde ze zich weer tot Jordan. ‘En zoals u ziet heb ik mijn haar niet strak naar achteren gekamd. Dat zou me niet eens lukken, denk ik.’ Ze trok aan een van de krullen die haar gezicht omlijstten.

‘En het is niet saai bruin, maar honingblond,’ vervolgde ze minzaam. ‘O, en een hoekig gezicht heb ik ook niet. Al zijn mijn jukbeenderen wel behoorlijk prominent. Hebt u misschien een vuurtje voor me?’

Ze viste haar sigaretten uit haar tas en keerde zich vol verwachting naar Harry Rhodes, die haastig zijn aansteker tevoorschijn haalde. ‘Dank u wel. Waar was ik gebleven? O, ja.’ Ze gaf de twee mannen geen kans om iets te zeggen. ‘Ik heb een leesbril. En als ik hem kan vinden, draag ik die ook. Maar volgens mij is dat niet wat u bedoelde. Wat kan ik u verder nog vertellen? Trouwens, is het goed als ik ga

zitten? Mijn voeten doen zo'n pijn!' Zonder op toestemming te wachten plofte ze in een met goudbrokaat beklede stoel. Het bleef even stil terwijl ze haar sigaret aftikte in een kristallen asbak. 'Mijn schoenmaat kent u al.' Ze leunde achterover en keek Jordan Taylor met haar groene ogen recht aan.

'Nee maar, juffrouw Wyatt, ik weet even niet wat ik moet zeggen,' stamelde Jordan ten slotte. 'Moet ik u mijn verontschuldigen aanbieden? Of applaudisseren?'

'Ik heb liever dat u me een borrel inschenkt. Hebt u tequila?'

Hij stond op en liep naar de bar. 'Ik ben bang van niet. Is vermout ook goed?'

'Prima. Lekker.'

Kasey liet haar blik door de kamer gaan. Het was een groot, vierkant vertrek met fraaie lambrisering en meubels bekleed met zwaar brokaat. Een van de muren werd bijna geheel in beslag genomen door een rijk bewerkte marmere schouw. Een brede spiegel in een lijst van mahonie weerkaatste het porselein uit Dresden dat op de schoorsteenmantel stond. Voor de ramen hingen zware gordijnen, op de vloer lag hoogpolig tapijt.

Te formeel, dacht ze bij het zien van de stijve

elegantie. Zij zou de gordijnen wijd open hebben gelaten, of hebben gekozen voor iets minder plechtstatigs. En onder het dikke tapijt ging waarschijnlijk een prachtige hardhouten vloer schuil.

‘Juffrouw Wyatt.’ Jordan reikte haar een glas aan, waardoor ze opschrok uit haar overpeinzingen. Ze waren nieuwsgierig naar elkaar, maar op het moment dat hun ogen die van de ander vonden, werden ze afgeleid door een beweging in de deuropening.

‘Jordan, ik hoor van Millicent dat juffrouw Wyatt er al is, maar blijkbaar – O!’ De statige dame die de kamer binnenkwam bleef staan toen ze Kasey ontdekte. ‘Bent u Kathleen Wyatt?’ Net zo wantrouwend als het dienstmeisje liet ze haar blik over de bezoeker gaan, over Kaseys grijze broek en glimmende, pauwblauwe bloes.

‘Dat klopt.’ Kasey nipte van haar glas en nam de elegante, voorname verschijning op haar beurt aandachtig op. Beatrice Taylor, Jordans moeder, was smaakvol gekleed, zorgvuldig opgemaakt en onberispelijk gekapt. Een vrouw die wist wat ze waard was.

‘U moet ons de verwarring maar vergeven, juffrouw Wyatt. We hadden u pas morgen ver-

wacht.'

'Het ging allemaal vlotter dan ik had durven hopen. Alles wat ik nog voor mijn vertrek moest regelen.' Kasey nipte opnieuw van haar drankje. 'Vandaar dat ik een vlucht eerder heb genomen.' Ze glimlachte weer. 'Dat leek me beter dan onnodig tijd verspillen.'

'Natuurlijk.' Beatrice fronste vluchtig haar wenkbrauwen. 'Uw kamer is klaar.' Ze keerde zich naar haar zoon. 'Ik heb juffrouw Wyatt de regencykamer gegeven.'

'Naast Alison?' Jordan wilde net een dun sigaartje opsteken, maar haperde.

'Ja, ik dacht dat juffrouw Wyatt wat gezelschap misschien wel prettig zou vinden. Alison is mijn kleindochter,' zei ze ter verduidelijking tegen Kasey. 'Ze woont bij ons sinds mijn zoon en zijn vrouw drie jaar geleden zijn verongelukt. Het arme kind. Ze was toen pas acht.' Haar blik ging weer naar Jordan. 'Dus als je me wilt verontschuldigen, dan zorg ik dat de bagage van juffrouw Wyatt naar haar kamer wordt gebracht.'

'Afijn.' Jordan ging op de bank zitten toen zijn moeder de kamer verliet. 'Misschien moeten we dan maar meteen ter zake komen.'

'Prima.' Kasey dronk haar laatste slokje vermout en zette het glas op de tafel. 'Hanteert u

een strak schema? Ik bedoel, werkt u op vaste uren? Van negen tot twee? Of van acht tot tien? Of glijdend?’

‘Glijdend?’ Jordan keek naar Harry.

‘U weet wel, glijdende werktijden.’ Ze maakte een gebaar dat flexibiliteit moest uitbeelden.

‘O, aha.’ Jordan knikte geamuseerd. Juffrouw Wyatt leek in niets op de stijve, saaie wetenschappelijke autoriteit die hij zich had voorgesteld. ‘Ik zou zeggen: een beetje van het een en een beetje van het ander.’

‘Prima. Ik wil morgen de synopsis van het boek doornemen, om een indruk te krijgen van wat u voor ogen hebt. En dan hoor ik graag waarmee u wilt beginnen.’

Ze nam hem aandachtig op terwijl Harry nog een martinicocktail voor zichzelf maakte. *Erg aantrekkelijk, maar een beetje glad, een beetje Wall Street.* Hij had leuk haar: een warme tint bruin met hier en daar een lichter accent. Dat moest door de zon komen. Dus blijkbaar kwam hij wel eens buiten, zijn museum uit. Maar hij was vast geen type voor het strand. Ze had altijd al een zwak gehad voor mannen met blauwe ogen, en die van Jordan waren diep donkerblauw. En buitengewoon intelligent. Hij had een smal gezicht, met goede jukbeenderen